

Kohtuasi C-92/24**Eelotsusetaotlus****Saabumise kuupäev:**

24. jaanuar 2024

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:Corte di giustizia tributaria di secondo grado della Lombardia
(Lombardia teise astme maksukohus, Itaalia)**Eelotsusetaotluse kuupäev:**

6. oktoober 2023

Apellant:

Banca Mediolanum SpA

Vastustaja apellatsioonimenetluses:

Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale della Lombardia

[...]	Kohtumäärus		nr 1467/2023
[...]		Kantud	registrisse 06.10.2023
[...]			

Corte di Giustizia Tributaria di secondo grado della LOMBARDIA Sezione 22
(Lombardia maakonna teise astme halduskohtu 22. koda, Itaalia), [...]

[kolleegiumi koosseis]

on teinud 27.09.2023 järgmise

KOHTUMÄÄRUSE

- apellatsioonkaebuse [...] kohta,

mille on esitanud

Banca Mediolanum S.p.a. [...]

versus

Agenzia Entrate Direzione Regionale Lombardia (Itaalia maksuameti Lombardia büroo)

[...]

ning millega vaidlustatakse

- kohtuotsus [...], mille on teinud Commissione Tributaria Provinciale MILANO sez. 12 (Milano provintsi maksukohtu 12. koda, Itaalia)

Maksuaktid:

- 2014. AASTA MAAKONDLIKU TOOTMISTEGEVUSE MAKSU TAGASIMAKSMISEST KEELDUMINE (DINIEGO RIMBORSO IRAP)

pärast arutelu avalikul kohtuistungil

FAKTILISED JA ÕIGUSLIKUD ASJAOLUD

Corte di Giustizia di II grado della Lombardia (Lombardia MAAKONNA teise astme kohus)

- otsustab seoses apellatsioonkaebusega, mille Banca Mediolanum on esitanud Commissione Tributaria Provinciale di Milano (Milano provintsi maksukohus) 12. koja otsuse peale [...];
- [...];
- arvestades, et küsimus, mida ta soovib esitada selle kohta, kas seadusandliku dekreedi 446/1997 artikkel 6 on Euroopa Liidu õigusega, eriti direktiiviga 2011/96/EL kooskõlas, on vajalik, et maksukohustuslase esitatud ja ametiasutuse rahuldamata jäetud tagasimaksmisnõude üle otsustada;
- esitada Euroopa Liidu Kohtule ELTL artikli 267 alusel järgmise eelotsuse küsimuse:

EELOTSUSE KÜSIMUS,

KAS SEADUSANDLIKU DEKREEDI

NR 446/1997 ARTIKLI 6 LÕIGE 1 ON [EUROOPA LIIDU] ÕIGUSEGA KOOSKÕLAS.

1. [EUROOPA LIIDU] ÕIGUSNORMID, MIS REGULEERIVAD SEDA, KUIDAS MAKSUSTATAKSE DIVIDENDI, MIDA LIIKMESRIIGI RESIDENDIST TÜTARETTEVÕTJA MAKSAB TEISE LIIKMESRIIGI RESIDENDIST EMAETTEVÕTJALE

Nõukogu 30. novembri 2011. aasta direktiiviga 2011/96/EL eri liikmesriikide ema- ja tütarettevõtjate suhtes kohaldatava ühise maksustamissüsteemi kohta (uuesti sõnastatud 23. juuli 1990. aasta direktiiv 90/435/EMÜ) (ema- ja tütarettevõtjate direktiiv) soovitakse kõrvaldada ebasoodsamad tingimused ja moonutused, mis ähvardaksid Euroopa Liidu liikmesriigi residendist ematettevõtjaid siis, kui nad peaksid saama dividende teistes Euroopa Liidu liikmesriikides asuvatelt tütarettevõtjatelt. Preambulis ongi eesmärgiks öeldud „vabastada dividendid ja muud kasumijaotised, mida tütarettevõtjad maksavad oma ematettevõtjatele[,] maksude kinnipidamisest, ning kaotada ära sellise tulu topeltnmaksustamine ematettevõtja tasemel“, sest kuna „[e]ri liikmesriikide äriühingute grupeerumine [on] vajalik selleks, et luua liidu piires siseturu tingimustega analoogilised tingimused, ja tagada sellise siseturu tõhus toimimine“, ei tohiks seda takistada „[...] piirangud, ebasoodsad tingimused ega moonutused, mis tulenevad eelkõige liikmesriikide maksusätetest“, ning seetõttu tuleks sellise „äriühingute grupeerumisega“ seoses ette näha „konkurentsi seisukohalt neutraalsed maksustamiseeskirjad, mis võimaldavad äriühingutel kohaneda siseturu nõuetega, suurendada oma tootlikkust ja parandada rahvusvahelist konkurentsivõimet“.

Nende eesmärkide saavutamiseks on ema- ja tütarettevõtja direktiivi artikli 4 lõikes 1 ette nähtud, et „[k]ui ematettevõtja [...] saab tulenevalt ematettevõtja seotusest oma tütarettevõtjaga jaotatud kasumit, siis ematettevõtja liikmesriik“ kas a) „ei maksusta sellist kasumit“ või b) „maksustab sellist kasumit, lubades samal ajal ematettevõtjal [...] tasumisele kuuluvast maksusummast [...] maha arvata selle äriühingu tulumaksu osa, mis on seotud kõnealuse kasumiga ning mida on maksnud tütarettevõtja“.

Lisaks jätab ema- ja tütarettevõtja direktiivi artikli 4 lõige 3 „igale liikmesriigile [...] [võimaluse] mitte lubada ematettevõtja maksustatavast kasumist maha arvata osalusega seotud kulutusi ega tütarettevõtja kasumi jaotamisest tulenevaid kahjumeid“, ent „[k]ui sellisel juhul on osalusega seotud juhtimiskulud määratletud kindla suurusega määrana, ei tohi kindlaksmääratud summa ületada 5% tütarettevõtja jaotatavast kasumist“. Seega tuleb liikmesriikidel selle sätte kohaselt juhul, kui nad peaksid kasutama võimalust määrata mahaarvamatuks osalusega seotud juhtimiskuludeks kindla suurusega määra, keelata nende kulude mahaarvamine ja seega maksustada ematettevõtja saadud dividendi vastavas ulatuses ehk kuni 5% ulatuses sellest dividendisummast.

2. MAAKONDLIK TOOTMISTEGEVUSE MAKS, MIS KEHTIB ITAALIAS DIVIDENDIDELE, MIDA TEISTES LIIKMESRIIKIDES ASUVAD TÜTARETTEVÕTJAD MAKSAVAD ITAALIAS ASUVATELE EMAETTEVÕTJATELE

15. detsembri 1997. aasta seadusandlik dekreet nr 446 (edaspidi „seadusandlik dekreet nr 446“) reguleerib maakondlikku tootmistegevuse maksu (*imposta regionale sulle attività produttive*, edaspidi „IRAP“). Seadusandliku dekreeidi nr 446 artikli 2 kohaselt on IRAPga maksustatav teokoosseis tavapärase iseseisev tegevus, mille eesmärk on kaupade tootmine või nendega kauplemine või teenuste osutamine, ning sama sätte kohaselt kujutab äriühingute ja muude üksuste tegevus endast igal juhul maksustatavat teokoosseisu.

Seega arvab seadusandliku dekreeidi nr 446 artikkel 3 punktides a ja e IRAP kohustuslaste hulka ka isikud, keda on nimetatud ema- ja tütarettevõtjate direktiivi I lisa A osa punktis l, kus on selle direktiivi „[a]rtikli 2 punkti a alapunktis i viidatud äriühingute loetelu“, nimelt „Itaalia õiguse alusel tegutsevad äriühingud, mida nimetatakse „società per azioni“; „società in accomandita per azioni“, „società a responsabilità limitata“, „società cooperative“, „società di mutua assicurazione“ ning eraõiguslikud ja avalik-õiguslikud ühingud, kelle tegevus on tervenisti või peamiselt kaubanduslik“.

Seadusandliku dekreeidi nr 446 artiklis 4 on IRAPga maksustatav summa määratletud kui „maakonna territooriumil toimunud tegevusest tuleneva netotoodangu väärtus“.

Seadusandliku dekreeidi nr 446 artiklis 6 on sätestatud, et pankade ja muude finantsvahendajate puhul leitakse IRAPga maksustatav summa kasumiaruande järgmiste kirjete algebralise summa põhjal:

- a) vahendustegevuse marginaal, millest on lahutatud 50% dividendisummast;
- b) funktsionaalselt kasutatava materiaalse ja immateriaalse vara amortisatsioon 90% ulatuses;
- c) muud halduskulud 90% ulatuses;

c-bis) laenude/krediidi väärtuse kahanemisest tingitud korrigeerimiste ja taaskorrigeerimiste netosumma; seda korrigeerimiste ja taaskorrigeerimiste piires, mis on seotud kliendilaenude/-krediidiga, mis on bilansis sellisena kirjendatud.

Seega on Itaalia residendist pangad ja muud finantsvahendajad, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emаетtevõtjaks, kohustatud arvama IRAPga maksustatava summa hulka 50% ulatuses ka dividendid, mida maksavad teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residendist ja tütarettevõtjaks kvalifitseeruvad äriühingud, kui need dividendid arvestatakse nende kasumiaruandes vahendusmarginaali hulka.

Seadusandliku dekreeedi nr 446 artikli 16 lõigete 1-*bis* ja 3 kohaselt kohaldatakse pankade ja muude finantsvahendajate suhtes IRAPd 4,65% määraga ning maakondadel on õigus muuta seda määra kuni 0,92 protsendipunkti võrra.

Pangad ja muud finantsvahendajad, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks ning kes on arvanud IRAPga maksustatava summa hulka 50% ulatuses ka teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residentist tütarettevõtjate makstud dividendid, ei või tasumisele kuuluvast IRAPst maha arvata eelmainitud kasumiga seotud osa äriühingu tulumaksust, mida need tütarettevõtjad on oma asukohaliikmesriigis tasunud.

Järelikult arvestavad Itaalia maksuresidentist pangad ja muud finantsasutused, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks, teiste liikmesriikide residentist ning ema- ja tütarettevõtjate direktiivis ette nähtud tingimustele vastavalt tütarettevõtjatelt saadud dividendid 50% ulatuses nende kogusummast IRAPga maksustatava summa hulka.

3. PÕHIKOHTUASI

2014. maksustamisperioodil oli BANCA Mediolanum S.p.A.-l (edaspidi „BANCA MEDIOLANUM“) osalus äriühingutes, kes tegutsesid mõnes ema- ja tütarettevõtjate direktiivi A lisas nimetatud vormis ja olid Iirimaa, Luksemburgi ja Hispaania maksuresidentid, ilma et neid oleks mõne kolmanda riigiga sõlmitud maksulepingu kohaselt käsitatud liiduvälise riigi residentina, ja kellele kohaldati ilma maksuvabastuseta mõnd ema- ja tütarettevõtjate direktiivi B lisas nimetatud maksu, nimelt osalused järgmistes äriühingutes:

- a) 51% osalus Iirimaa maksuresidentist äriühingu Mediolanum International Funds Ltd kapitalis;
- b) 51% osalus Iirimaa maksuresidentist äriühingu Mediolanum Asset Management Ltd kapitalis;
- c) 99,996% osalus Luksemburgi maksuresidentist äriühingu Gamax Management AG kapitalis;
- d) 100% osalus Hispaania maksuresidentist äriühingu Banco Mediolanum S.A. kapitalis.

BANCA MEDIOLANUM sai neilt tütarettevõtjatelt dividende, mille kogusumma oli 231 912 007,51 eurot, täpsemalt sai ta:

- a) Mediolanum International Funds Ltd-lt 164 820 000,00 eurot;
- b) Mediolanum Asset Management Ltd-lt 10 710 000,00 eurot;
- c) Gamax Management AG-lt 6 382 007,51 eurot;

d) Banco Mediolanum S.A-lt 50 000 000,00 eurot.

Tütarettevõtjad, kes on Iirimaa, Luksemburgi ja Hispaania maksuresidendid ning kohustatud seal äriühingu tulumaksu tasuma, ei pidanud BANCA MEDIOLANUMile makstud dividendilt maksu kinni, kuna esinesid kõik tingimused, mis on ette nähtud ema- ja tütaretevõtja direktiivi artiklis 2, mis näeb ette maksuvabastuse dividendilt, mida maksab „tütaretevõtja“, „i) mis tegutseb käesoleva direktiivi I lisa A osas loetletud vormis; ii) mida liikmesriigi maksuõigusaktide kohaselt loetakse kõnealuse liikmesriigi maksuresidendiks ja mida kolmanda riigiga sõlmitud topeltnmaksustamise vältimise lepingu sätete kohaselt ei peeta liiduvälise riigi maksuresidendiks; iii) mis lisaks kuulub ilma valiku- või vabastamisvõimaluseta maksustamisele ühega I lisa B osas loetletud maksudest või muu maksuga, millega nimetatud maksud võidakse asendada“, ning mida see tütaretevõtja maksab „emaettevõtjale“, kes nimetatud direktiivi artikli 3 kohaselt „vastab artiklis 2 sätestatud tingimustele ning millel on vähemalt 10% osalus teise liikmesriigi samadele tingimustele vastava äriühingu kapitalis“.

Banca Mediolanum kirjendas neilt äriühingutelt 2014. maksustamisperioodil saadud dividendid kasumiaruandes kui „dividendid ja muu sarnane tulu“, mis arvatakse vahendusemarginaali hulka.

Niisiis lasi BANCA MEDIOLANUM summa hulka, mida tal 2014. maksustamisperioodil äriühingu tulumaksuga maksustatakse, arvata 5% nende dividendide kogusummast, nagu on ette nähtud tulumaksuseaduse konsolideeritud redaktsiooni (Testo Unico delle Imposte sui Redditi, TUIR) artiklis 89.

BANCA MEDIOLANUM on seadusandliku dekreeedi nr 446 artikli 6 tähenduses finantsvahendaja. Seega arvas see äriühing 2014. maksustamisperioodi kohta esitatud IRAP-deklaratsioonis need dividendid 50% ehk 115 956 003,76 euro ulatuses ka IRAPga maksustatava summa hulka, nagu on ette nähtud seadusandliku dekreeedi nr 446 artiklis 6.

Lõpuks kohaldas BANCA Mediolanum niiviisi saadud summale samas deklaratsioonis 5,57% määraga IRAPd, saades tasumisele kuuluvaks IRAP summaks 10 392 278,00 eurot, ja kuna eelmise deklaratsiooni alusel oli ta ülemääraselt tasunud 5 712 250,00 eurot IRAPd ning 2004. maksustamisperioodil oli ta teinud kokku 9 451 969,00 eurot ettemakseid, siis deklareeris ta, et ta on ülemääraselt tasunud 4 771 941,00 eurot IRAPd.

BANCA MEDIOLANUM esitas 4. juunil 2019 Itaalia maksuameti Lombardia büroole (edaspidi „maksuamet“) taotluse, milles palus maksta tagasi selle osa IRAPst, mille ta oli ülemääraselt tasunud põhjusel, et seda maksu kohaldati 50% suhtes dividendidest, mille ta oli saanud äriühingutelt Mediolanum International Funds Ltd, Mediolanum Asset Management Ltd, Gamax Management AG ja Banco Mediolanum S.A., olles seisukohal, et seadusandliku dekreeedi nr 446 artikli 6 lõige 1 on osas, mis nõuab IRAP kohaldamist 50% suhtes

dividendisummast, vastuolus ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikliga 4, mis välistab tütarettevõtjatel emaettevõtjatele makstud dividendide maksustamise rohkem kui 5% ulatuses nende kogusummast.

Maksuamet tegi 16. oktoobril 2020 BANCA MEDIOLANUMile teatavaks otsuse, millega ta keeldus selle panga esitatud tagasimaksmisnõuet rahuldamast.

Täpsemalt väitis maksuamet selle otsuse põhjendustes, et kui seadusandliku dekreeedi nr 446 artikkel 6 nõuab Itaalia maksuresidentist finantsvahendajatelt, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks, et nad arvaksid IRAPga maksustatava summa hulka ka 50% dividende, mida on maksnud teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residentist äriühingud, kes kvalifitseeruvad nimetatud direktiivi tähenduses tütarettevõtjaks, ei ole see direktiivi artikliga 4 vastuolus, kuna seda sätet ei kohaldata IRAP, vaid üksnes tulumaksu suhtes.

Kaebusega, mis tehti teatavaks 15. detsembril 2020, vaidlustas BANCA Mediolanum eelviidatud keeldumisotsuse Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Milano esimese astme maksukohus, Itaalia), väites, et see ei ole õiguspärane ega põhjendatud, ning paludes sel kohtul kohustada maksuametit nõutud summat välja maksma.

Kohtuotsusega [...] jättis Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Milano esimese astme maksukohus) selle kaebuse rahuldamata, väites samuti, et ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artiklis 4 sätestatud keeldu ei saa IRAP-le kohaldada.

Eelviidatud Corte di Giustizia Tributaria di primo Grado di Milano (Milano esimese astme maksukohus) kohtuotsuse vaidlustas BANCA MEDIOLANUM 31. jaanuaril 2023 esitatud apellatsioonkaebusega siinses eelotsust taotlevas kohtus, paludes, et kohtuotsust muudetaks ja kohustataks sellest tulenevalt maksuametit ülemäärast IRAPd tagasi maksma, nagu nõuti algses taotluses.

4. EELOTSUSE KÜSIMUS

See, kuidas lahendada Itaalia õiguskorra kohaselt küsimus, kas dividende, mida ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks kvalifitseeruvad finantsvahendajad saavad teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residentist äriühingutelt, kes kvalifitseeruvad selle direktiivi tähenduses tütarettevõtjaks, saab seadusandliku dekreeedi nr 446/1997 artikli 6 lõike 1 kohaselt 50% ulatuses IRAPga maksustada, sõltub neil asjaoludel vastusest eelotsuse küsimusele, kas IRAP kohaldamine 50% suhtes neist dividendidest on ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikliga 4 kooskõlas. Vastavalt eelkirjeldatud [Euroopa Liidu] õiguslikule raamistikule tuleb nimelt asuda seisukohale, et keeld võtta ühe liikmesriigi residentist emaettevõtja maksukohustuse arvutamisel teise liikmesriigi residentist tütarettevõtja makstud dividendi arvesse suuremas ulatuses kui 5% dividendisummast, võib Itaalias kehtida ka IRAP suhtes.

Ent kui nii, oleks seadusandliku dekreeedi nr 446 artikli 6 lõige 1 niiviisi kirjeldatud keeluga vastuolus, kuna see dekreedisäte nõuab pankadelt ja muudelt finantsvahendajatelt, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks, et nad arvaksid IRAPga maksustatava summa hulka ka 50% dividende, mida nad saavad teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residendist äriühingutelt, kes kvalifitseeruvad selle direktiivi tähenduses tütarettevõtjaks, kusjuures Itaalia ei taga neile emaettevõtjatele õigust arvata tasumisele kuuluvast IRAPst maha seda osa äriühingu tulumaksust, mis on seotud nende tütarettevõtjate makstud dividendidega.

Sellega seoses väärrib tähelepanu, et Euroopa Liidu Kohus (edaspidi ka „Euroopa Kohus“) täpsustas oma 17. mai 2017. aasta kohtuotsustes *AFEP vs. Ministre des Finances et des Comptes publics (C-365/16)* ja *X vs. Ministerraad (C-68/15)*, et ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikkel 4 keelab liidu liikmesriikidel maksustada emaettevõtjate tütarettevõtjatelt saadud dividende mis tahes vormis – seega ka muus vormis kui äriühingu tulumaksuga – rohkem kui 5% ulatuses nende dividendide kogusummast.

Täpsemalt küsis Prantsusmaa Conseil d'État (Prantsusmaa kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) kohtuasjas C-365/16 kõrgeimalt ühenduse kohtult, kas Prantsuse üldise maksuseadustiku artikkel 235ter ZCA – osas, mis paneb emaettevõtjatele selle kõrval, et osaluse juhtimiskulude kindlasummalise mahaarvamiskeelu tõttu kehtib äriühingu tulumaksu kohustus 5% suhtes nende saadud dividendidest, ka 3% määraga lisamaksukohustuse kasumi edasijaotamise korral selle emaettevõtja osanikele või aktsionäridele – on kooskõlas ema- ja tütarettevõtja direktiivi artikli 4 lõikega 1 koostoimes lõikega 3. Olles märkinud, et „kuna direktiivi 2011/96 põhjenduse 3 kohaselt on direktiivi eesmärk kaotada selliste kasumijaotiste topeltmaksustamine emaettevõtja tasemel, mida tütarettevõtja maksab oma emaettevõtjale, siis tooks see, kui nende kasumijaotiste edasi jaotamisel maksustab emaettevõtja liikmesriik emaettevõtja puhul need jaotised, mille tulemusel maksustatakse jaotised ulatuses, mis ületab direktiivi artikli 4 lõikes 3 ette nähtud 5% suurust ülempiiri, endaga kaasa topeltmaksustamise selle äriühingu tasemel, mis on direktiiviga vastuolus“, leidis Euroopa Kohus selle küsimuse vastuseks, et Prantsuse maksuõigusnormid on ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikliga 4 vastuolus. Nimelt on „[...] emaettevõtja liikmesriigi kehtestatud maksumeede, nagu kõne all põhikohtuasjas, mille kohaselt tuleb emaettevõtja jaotatud dividendilt tasuda maksu, mille baasi moodustavad jaotatud dividendi summad, sealhulgas need, mis pärinevad selle äriühingu mitteresidendist tütarettevõtjatelt“ selle sättega vastuolus, kuna „[...] direktiivi 2011/96 artikli 4 lõike 1 punkti a kohaldamine ei ole seotud sõltuvusse konkreetsest maksust“: selles sättes on nimelt ette nähtud, et „emaettevõtja liikmesriik hoidub sellise kasumijaotise maksustamisest, mida maksab tema mitteresidendist tütarettevõtja“ ja seega „on selle normi eesmärk vältida, et liikmesriik võtaks maksumeede, mis emaettevõtja puhul toovad kaasa sellise kasumijaotise topeltmaksustamise“, mistõttu ei ole „selles kontekstis [...] oluline [...] see, kas siseriiklik maksumeede loetakse äriühingu tulumaksuks või mitte“. Samuti küsis Belgia konstitutsioonikohus kohtuasjas C-68/15 kõrgeimalt

ühenduse kohtult, kas Belgia tulumaksuseadustiku 15. peatükk – osas, mis paneb emaettevõtjatele selle kõrval, et osaluse juhtimiskulude kindlasummalise mahaarvamiskeelu tõttu kehtib äriühingu tulumaksu kohustus 5% suhtes nende saadud dividendidest, ka kohustuse tasuda neilt dividendidelt 5,15% määraga *fairness tax*'i kasumi edasijaotamise korral selle emaettevõtja osanikele või aktsionäridele, kui need dividendid peaks tulenema kasumist, mida ei ole tema maksukohustuse arvutamisel arvesse võetud – on ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikli 4 lõikega 1 koostoimes lõikega 3 kooskõlas. Vastuseks sellele küsimusele otsustas Euroopa Kohus, et „ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikli 4 lõike 1 punkti a koosmõjus selle artikli lõikega 3 tuleb tõlgendada nii, et selle sättega on vastuolus niisugused siseriiklikud maksuõigusnormid, nagu on vaatluse all põhikohtuasjas, kuna need õigusnormid toovad olukorras, kus emaettevõtja jaotab oma tütarettevõtjalt saadud kasumit pärast seda aastat, mil kasum saadi, endaga kaasa selle kasumi maksustamise ulatuses, mis ületab nimetatud sättes ette nähtud 5% ülempiiri“.

[Eelmises punktis juba viidatud Euroopa Kohtu otsuste väljavõtete kordamine].

Seega on Euroopa Liidu Kohtu valitud suund selline, et ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikkel 4 keelab liidu liikmesriikidel panna emaettevõtjatele nende tütarettevõtjate makstava dividendi suhtes mis tahes maksukohustust, mille määr oleks suurem kui 5%, ning seda mitte ainult dividendi saamisel, vaid ka selle hilisemal edasijaotamisel emaettevõtja osanikele või aktsionäridele.

Eeltoodud arvestades võib seadusandliku dekreeedi nr 446 artikkel 6 – osas, milles see nõuab pankadelt ja muudelt finantsvahendajatelt, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks, et nad arvaksid IRAPga maksustatava summa hulka ka 50% dividende, mida nad saavad teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residendist äriühingutelt, kes kvalifitseeruvad selle direktiivi tähenduses tütarettevõtjaks – olla vastuolus ema- ja tütarettevõtjate direktiivi artikli 4 keeluga maksustada kasumit, mida ühes liikmesriigis asuvad emaettevõtjad on saanud teistes liikmesriikides asuvatelt tütarettevõtjalt, rohkem kui 5% ulatuses sellest summast, nagu Euroopa Kohus on seda keeldu 17. mai 2017. aasta kohtuotsustes C-68/15 ja C-68/15 tõlgendanud. Sellise kohustuse kehtestamine toob nimelt „kaasa selle kasumi maksustamise ulatuses, mis ületab nimetatud sättes ette nähtud 5% ülempiiri“.

Esitatud küsimuse lahendamine on käesoleva kohtuasja lahendamisel ilmselgelt asjakohane ja otsustava tähtsusega, sest kui peaks tuvastatama, et 15. detsembri 1997. aasta seadusandliku dekreeedi nr 446 artikkel 6 on – osas, milles see lubab nõuda Itaalia maksuresidendist finantsvahendajatelt, kes kvalifitseeruvad ema- ja tütarettevõtjate direktiivi tähenduses emaettevõtjaks, et nad arvaksid IRAPga maksustatava summa hulka 50% dividende, mida on maksnud teiste Euroopa Liidu liikmesriikide residendist äriühingud, kes kvalifitseeruvad selle direktiivi tähenduses tütarettevõtjaks – eelviidatud sätetega ehk nõukogu 30. novembri 2011. aasta direktiivi 2011/96/EL artikli 6 lõikega 1 vastuolus, siis osutuks põhikohtuasjas käsitletav keeldumisotsus ja vaidlustatud kohtuotsus

õigusvastaseks ning käesolevas kohtuasjas esitatud tagasimaksmisnõue põhjendatuks, arvestades, et BANCA MEDIOLANUM taotles, et talle makstaks tagasi see osa IRAPst, mille ta oli ülemääraselt tasunud põhjusel, et IRAPga maksustatava summa hulka arvati 50% dividende, mille ta oli saanud oma Iirimaal, Luksemburgis ja Hispaanias asuvatelt tütarettevõtjatelt, ning maksuamet jättis oma keeldumisotsusega selle taotluse rahuldamata.

Kokkuvõttes esitab eelotsust taotlev Corte di Giustizia Tributaria di Secondo Grado della Lombardia (Lombardia teise astme maksukohus) Euroopa Liidu Kohtule ERTL artikli 267 alusel järgmise eelotsuse küsimuse:

Kas seadusandliku dekreeidi nr 446 artiklis 6 kehtestatud Itaalia Vabariigi nõue, et IRAPga maksustatava summa hulka arvatakse 50% dividende, mida saavad nõukogu 30. novembri 2011. aasta direktiivi 2011/96/EL tähenduses emettevõtjaks kvalifitseeruvad pangad ja muud finantsvahendajad ning mida neile maksavad teistes Euroopa Liidu liikmesriikide residendist äriühingud, kes kvalifitseeruvad sama direktiivi tähenduses tütarettevõtjaks, kusjuures neil emettevõtjatel ei lubata IRAPst maha arvata nende tütarettevõtjate tasutud äriühingu tulumaksu osa, mis on eelmainitud kasumiga seotud, ei ole vastuolus keeluga maksustada kasumit, mida ühes liikmesriigis asuvad emettevõtjad on saanud teistes liikmesriikides asuvatelt tütarettevõtjatelt, rohkem kui 5% ulatuses selles summast, nagu on ette nähtud selle direktiivi artiklis 4?

Esitatud põhjendustest lähtudes,

[...] [standardväljendid]

[...] 27.9.2023

[...] [kolleegiumi koosseis]